

Arrest

**nr. 155 484 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DOREN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 april 2014 en op 21 november 2014.

1.3. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Nahr el Bared-kamp in Libanon. Omwille van de oorlog in 2007 zou u, met uw familie, tijdelijk in Ain el Hilwe-kamp gaan wonen zijn. Tijdens uw verblijf in Ain el Hilwe zou u geregeld gaan bidden zijn in de moskee. Eind 2007 zou u daar door een aantal jongeren zijn aangesproken op het feit dat u een gouden ketting droeg. Ze zouden u duidelijk hebben gemaakt dat dit "haram" (niet zuiver) is binnen de islam en u ook over andere aspecten van de islam hebben ingelicht. Uiteindelijk zou u vernomen hebben dat zij die personen betrokken waren bij Usbat al Ansar. Daar deze groepering beloofde u financieel te steunen zodat u uw studies zou kunnen bekostigen, zou u zich begin 2008 bij deze groepering hebben laten registreren. U zou geen functie hebben gehad en u zou evenmin bepaalde activiteiten gehad hebben voor deze groepering maar u zou sinds begin 2008 wel maandelijks 400.000 Libanese Pond (= +/- 200€) gekregen hebben. U vermoedde dan ook dat Usbat al Ansar enkel tot doel had om mensen te helpen en steun te bieden. Medio 2008 zou u echter te weten zijn gekomen dat Usbat al Ansar er ook andere activiteiten op nahield en dat het in feite ook om een gewapende groepering ging. Daar u principieel tegen wapens gekant was zou u uw neef A.(...), die in Ain el Hilwe woont en tevens lid is van Usbat al Ansar, hierover hebben aangesproken en duidelijk hebben gemaakt dat u niets met wapens wilde te maken hebben. A.(...) zou echter meermaals een positief beeld hebben opgehangen van de groepering en u hebben weten te overtuigen dat zij zich niet met slechte of negatieve zaken inlieten. In februari 2009 zou u, met uw ouders, broer en zussen, naar Nahr el Bared zijn teruggekeerd. Nadat u Ain el Hilwe verlaten had zou u geen contact meer hebben gehad met de personen van Usbat al Ansar. U zou wel nog uw financiële hulp zijn blijven ontvangen. Midden 2009 zou A.(...) u gecontacteerd hebben om u te ontmoeten. Tijdens jullie ontmoeting zou A.(...) u gevraagd hebben om wapens, die in Nahr el Bared zouden worden binnengesmokkeld, voor de groepering te bewaren in een aparte kamer die u in het kamp had gebouwd in de buurt van de rivier. U zou A.(...) direct duidelijk hebben gemaakt dat u hier niet wilde aan meewerken. A.(...) zou nog geprobeerd hebben u te overtuigen doch tevergeefs. Hierna zou u noch met uw neef noch met andere leden van de groepering enig contact hebben gehad. U zou sindsdien ook geen financiële hulp meer gekregen hebben. Begin 2010 zou u uw vader verteld hebben over deze groepering en de financiële steun die u van hen had gekregen. U zou toen ook via 'You Tube' informatie over deze groepering hebben opgezocht. Zowel via uw vader als via het internet zou u toen vernomen hebben dat Usbat al Ansar wel degelijk een gevaarlijke groepering is. Op 18 mei 2010 zou u naar Ain el Hilwa zijn gegaan om uw oom te bezoeken. Aan de ingang van het kamp, nog voor u het kamp binnen was, zou u tweemaal door een wagen zijn aangereden. U zou hierna het bewustzijn verloren hebben en toen u terug bijkwam zou u zich in het ziekenhuis bevonden hebben. Via uw oom, die het op zijn beurt ook 'via via' had gehoord, zou u toen vernomen hebben dat u door leden van Usbat al Ansar werd aangeraden. U bent de mening toegedaan dat dit een wraakactie van hen betrof omwille van het feit dat u weigerde wapens voor hen in bewaring te nemen. U zou in het ziekenhuis geopereerd zijn en na twee dagen zou u naar uw woning in Nahr el Bared zijn teruggekeerd. U zou gedurende een zestal maanden hebben moeten recupereren. In juli 2010 zou u een oproepingsbrief ontvangen hebben van Fatah met de vraag u aan te melden om te worden gehoord in kader van een onderzoek. U en uw familie vermoedden dat deze oproeping verband hield met het incident en Usbat al Ansar. Uit vrees door Fatah te worden vastgehouden en gemarteld zou u niet op de oproeping zijn ingegaan. Ergens begin 2011 zou u onrechtstreeks via uw neef A.(...) zijn ingelicht dat u het land diende te verlaten omdat de groepering u anders iets zou aandoen. Een week later zou u naar het theehuis van N.(...) R.(...) in Nahr el Bared zijn gegaan. Daar zou u plots zijn aangesproken door Z.(...) R.(...), een lid van Fatah, met de vraag met hem mee te komen. U zou dit hebben geweigerd waarna er een schermutseling ontstond en u Z.(...) een duw zou hebben gegeven. Dankzij de tussenkomst van N.(...) R.(...) zou Z.(...) uiteindelijk vertrokken zijn. De volgende dag zou u een tweede oproepingsbrief van Fatah ontvangen hebben. Dit keer zou u zich hebben moeten aanmelden in kader van een onderzoek naar het intimideren van een Fatah-lid. U zou weerom niet op de oproepingsbrief zijn ingegaan. Een week nadat u de tweede oproepingsbrief ontving zou u het kamp verlaten hebben en naar Baladiyas in Beqaa zijn gegaan waar u bij een oom zou hebben verbleven. Eind 2011/begin 2012 zou Fatah een derde oproepingsbrief voor u verstuurd hebben naar uw familie in Nahr el Bared. Daar u niet uw hele leven bij uw oom kon blijven omdat u er niets kon leren en niet kon werken én u vreesde dat uw belagers u mogelijk bij uw oom zouden kunnen vinden, zou u op 27 februari 2012 Libanon verlaten hebben en, via Syrië, Turkije, Griekenland en een verder onbekend land, naar België zijn gereisd. U zou op 8 maart 2012 in België zijn aangekomen en diende op 9 maart 2012 een asielaanvraag in. Ergens begin november 2014 zou u via een vriend in Libanon toevallig vernomen hebben dat uw oom in Baladiyas, ongeveer een jaar geleden werd aangevallen op de boerderij waar hij woonde en werkte. Uw oom zou na de aanval naar het ziekenhuis zijn overgebracht en op basis van de omschrijving van de daders die hij gaf, zijn u en uw familie ervan overtuigd dat uw oom werd gedood door leden van Usbat al Ansar, en dit vermoedelijk omdat hij u onderdak heeft geboden. Tien dagen na de aanval zou uw oom overleden zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee geboorteaktes, uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een UNRWA family Record, drie oproepingsbrieven van Fatah, een medisch verslag van Dr. R.(...) W. E.(...) H.(...) betreffende de operatie die u onderging, een registratiecertificaat op uw naam, een overlijdensakte op naam van uw grootvader, een registratiecertificaat op naam van uw grootmoeder, twee schoolattesten op uw naam, een schrijven van het Rode Kruis opvangcentrum te Natoye met de vraag uw geboortedatum, i.c. 1/4/1989, te vervangen door 19/3/1989, een schrijven van een Belgische arts betreffende de chirurgische ingreep die u onderging, een UNRWA registratie kaart, een attest van de Libanese ambassade te Brussel ter bevestiging van uw vluchtelingenstatuut in Libanon, een attest van de Libanese ambassade te Brussel ter bevestiging van het feit dat u niet over de Libanese nationaliteit beschikt, vier vertalingen van identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw vader, uw moeder, uw grootvader en uw grootmoeder en drie verzendingsbewijzen van Aramex van post die u in België mocht ontvangen vanuit Libanon.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u zelf dat jullie hulp en verzorging kregen van UNRWA. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel u, als ook uw broer en zussen, onderwijs konden volgen bij UNRWA en u stelde eveneens medische bijstand te genieten. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat u ook in de periode 2009 tot mei 2011 bij UNRWA kon werken in de bouw. Dat u geen voedselhulp of andere basisdan wel financiële hulp kreeg kan geen ander licht werpen op de vaststellingen dat u, indien nodig, wel degelijk bij UNRWA terecht kon voor hulp en bijstand. Hier moet nog worden aan toegevoegd dat u immers zelf verklaarde dat jullie financiële situatie voor de oorlog van 2007 goed was. Uw familie had immers een eigen fabriek in bouwmaterialen. U merkte wel op dat jullie door de oorlog in 2007 alles kwijtraakten en ook toen geen hulp kregen van UNRWA. Enige nuancering is hier toch aan de orde. Wanneer u werd gevraagd welke hulp jullie na de oorlog van 2007 vroegen, repliceerde u dat jullie aan UNRWA geld vroegen om jullie (werk)project te kunnen hervatten. UNRWA zou te kennen gegeven hebben dat dit veel geld zou kosten en dat ze jullie niet konden helpen. Gezien UNRWA instaat voor het verlenen van levensnoodzakelijke hulp aan en het voorzien in basisvoorzieningen voor de inwoners in de kampen, mag het duidelijk wezen dat de weigering van UNRWA om jullie geld te bezorgen voor de heropbouw van jullie zaak geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten dat u geen recht had op UNRWA bijstand. Of jullie toen ook basishulp of voedselhulp vroegen, blijkt u zelfs niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). Dient hier tot slot nog te worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen ook blijkt dat u en uw familie ook na de oorlog van 2007 waarbij jullie alles kwijtraakten, in vergelijking met andere families in de kampen, zelf afdoende financiële middelen hadden om in jullie onderhoud te voorzien (zie infra). U stelde hierbij ook zelf dat dit de reden is waarom jullie geen voedselhulp kregen (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 2, 3 en 6 en gehoorverslag 21/11/2014 p. 7, 8 en 9).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten uit vrees voor de groepering 'Usbat al Ansar' die reeds een poging zou ondernomen hebben u te doden omdat u weigerde wapens voor hen te verstopten. U vreest

voorts ook door Fatah te worden opgesloten, gemarteld en misschien te worden gestraft omdat ze u linken aan Usbat al Ansar en omdat u een lid van Fatah heeft geduwd. Fatah zou u tot drie maal toe via een oproepingsbrief hebben aangemaand u aan te melden, doch u zou hier nimmer op in gegaan zijn. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande een aantal essentiële elementen van uw relaas niet éénsluidend zijn. Zo stelde u dat de leden van Usbat al Ansar leerde kennen in de moskee nadat jullie in 2007 in Ain el Hilwa gingen wonen. Waar u echter aanvankelijk verklaarde dat die personen van Usbat al Ansar tijdens de ramadan soms bij jullie kwamen eten (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014), stelde u later dat u die personen enkel en alleen in de moskee ontmoette (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 12 en 13). Er kan toch worden verondersteld dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u deze personen slechts op één plaats ontmoette, i.c. de moskee, dan wel hen ook buiten de moskee ontmoette en ze of ze al dan niet soms bij jullie kwamen eten. Wat betreft de problemen die u aanhaalde met Fatah, i.c. de drie oproepingsbrieven die u kreeg, moet vooreerst worden opgemerkt dat u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept (zie vragenlijst CGVS). U hiernaar gevraagd bij uw eerste gehoor op het CGVS merkte u op dat u toen op de DVZ heel moe was en ook alles maar beknopt mocht vertellen (zie gehoorverslag 3/4/2014 p. 2 en 13). Dat u op de DVZ zou zijn gevraagd u te beperken tot de hoofdzaken van uw asielaas, kan worden aangenomen. Dat u toen echter niet de kans zou hebben gehad om kortweg op te merken dat u door Fatah wordt gezocht en dat er drie oproepingsbrieven op uw naam werden verstuurd, is toch opmerkelijk. Blijkt bovendien dat u op het einde van uw gehoor op de DVZ nog een open vraag werd gesteld, i.c. "Heeft u nog iets toe te voegen?". Uit het verslag blijkt dat u zondermeer "neen" antwoordde (zie vragenlijst CGVS p. 4). Waarom u toen geen melding maakte van uw problemen met Fatah, minstens er even naar heeft verwezen, is niet duidelijk. Een asielzoeker draagt immers de verantwoordelijkheid om alle redenen, die mee aanleiding hebben gegeven tot zijn beslissing zijn land van herkomst dan wel van gewoonlijk verblijf te verlaten, spontaan mee te delen aan de betrokken asielinstanties en dit van bij de aanvang van zijn asielaas. Dat u een dermate relevant gegeven - de tweede oproepingsbrief die u kreeg gaf immers de doorslag in uw beslissing het kamp Nahr el Bared te verlaten - niet vermeld doet toch vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Dat u op de DVZ niet de kans zou hebben gekregen over uw problemen met Fatah te vertellen, kan voorts nog bijkomend worden betwist gezien uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS eveneens ongerijmd zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u gezocht wordt door Fatah, Hamas, de democratische partij alsook het Volksfront en dat u, als één partij u zou oppakken, zal worden uitgeleverd aan Fatah (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 13). Bij uw tweede gehoor haalde u enkel aan dat Fatah naar u op zoek is en u uitdrukkelijk gevraagd of u nog andere personen of zaken vreest behalve de groepering van Fatah, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 31). Zelfs al zou u bij de DVZ niet de kans hebben gehad alles te vertellen, er kan dan toch minstens verwacht worden dat u, wanneer u dan op het CGVS wel de kans krijgt om uitgebreid uw relaas te doen, dit op een éénsluidende manier zou doen indien uw verklaringen de waarheid bevatten. U haalde voorts op de DVZ nog aan dat uw neef A.(...) aan uw vader vertelde dat hij de opdracht kreeg om u te vermoorden (zie vragenlijst CGVS p. 3). U hiernaar gevraagd op het CGVS stelde u niet te weten of uw neef ooit de opdracht kreeg u te doden. U geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ ontkende u deze zonder meer en stelde u dat A.(...) aan zijn vader zei dat uw leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 14). Waarom u uw verklaringen dan niet in die zin aanpaste wanneer deze u ter goedkeuring werden voorgelezen op de DVZ is niet duidelijk. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat de verklaringen die u op de DVZ vertaald werden voorgelezen correct waren (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 2). Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees door Usbat al Ansar te worden gedood, kan voorts nog bijkomend worden betwist. U verklaarde dat Usbat al Ansar u nooit gevraagd heeft bepaalde activiteiten uit te voeren. Pas in juni 2009 zou u de vraag zijn gesteld om wapens in uw kamer in Nahr el Bared te bewaren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 10 en 16). Dat de groepering u in juni 2009 uit het niets zou hebben gevraagd om wapens voor hen te bewaren, terwijl ze voorheen nooit enig zicht zouden geboden hebben op hun activiteiten - ook al wist u sinds medio 2008 dat Usbat al Ansar een gewapende groepering was, u was tot juni 2009 in de veronderstelling dat deze groepering geen kwaad in de zin hadden en niets verkeerd deden; een idee dat mee gevoed werd door uw neef A.(...) die altijd ontkende met welke activiteiten de groepering zich echt bezig hield (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 14 ev) - en zonder u ooit te hebben gepolst naar uw mening over wapens, de situatie in de kampen, uw eventuele loyaliteit, etc. is hoegenaamd niet aannemelijk. Er kan toch worden verondersteld dat de groepering zich zo goed mogelijk zou proberen te informeren over de persoon die ze bij hun activiteiten willen betrekken, zijn ideeën en zijn mogelijke contacten om zo de mogelijke risico's in te schatten en elke kans op falen te vermijden, alvorens iemand van hun plannen deelgenoot te maken. Zeker gezien u al sedert februari 2009, i.c. een viertal maanden alvorens ze u het voorstel tot samenwerking deden, naar Nahr el Bared-kamp was teruggekeerd en dus niet meer onder het direct

toezicht van Usbat al Anbar stond. Dat een groepering zoals Usbat al Ansar zo weinig doordacht zou te werk gaan, is niet aannemelijk. Dat u effectief het voorstel zou hebben gekregen om wapens te bewaren in uw kamer in Nahr el Bared kan nog bijkomend worden betwist gezien uw stelling dat u uw neef A.(...) wel al meermaals had te kennen gegeven dat u tegen het gebruik van wapens was (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014). De groepering, minstens Ali, had aldus al kunnen voorzien dat u niet bereid zou zijn hen te helpen. Om dan onder die omstandigheden hun plannen gedeeltelijk aan u kenbaar te maken, is dan ook evenzeer onaannemelijk. Wat ook opmerkelijk is, is het feit dat u verklaarde dat u sinds medio 2008, nadat u vernam dat Usbat al Ansar een gewapende groepering is, al twijfelde om uw contacten met de groepering te stoppen. U zou dit toen echter niet gedurfd hebben omdat u vreesde dat uw familie in het kamp Ain el Hilwe problemen zou ondervinden (zie gehoorverslag CGSV 21/11/2014 p. 14). Waarom uw familie problemen zou hebben indien u uw contacten, eventueel geleidelijk aan, zou hebben laten uitdoven is geenszins duidelijk. Zoals u zelf uitdrukkelijk aanhaalde had u geen enkele activiteit voor de groepering en hadden ze u nog nooit gevraagd iets voor hen te doen. Wat het verlies of de schade voor de groepering toen zou geweest zijn indien u uw contacten stopzette, is geenszins duidelijk. Uw houding en uw vrees om uw contacten te verbreken toen u nog in Ain el Hilwa woonde klemt voorts echter ook volledig met uw houding en reactie toen u in juni 2009 werd gevraagd met de groepering mee te werken. U zou het voorstel van uw neef direct hebben afgewezen en zonder aarzelen duidelijk hebben gemaakt dat u dit niet wilde doen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 17). U hierbij gevraagd of u dan geen schrik meer had voor uw familie, repliceerde u dat uw familie toen al terug in Nahr el Bared woonde en bijgevolg niet meer in het zicht van Usbat al Ansar liep daar zij in een ander kamp woonde (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 19). Waarom de leden van een gewapende extremistische groepering u of uw familie niet zouden kunnen vinden of treffen elders dan in het kamp waar ze zelf woonachtig zijn, i.c. Ain el Hilwa, is niet duidelijk. U kon hier zelf ook geen overtuigend antwoord voor geven. U stelde vooreerst dat men een vergunning nodig heeft als men ergens op bezoek wil gaan. U dan gevraagd waarom die personen geen vergunning zouden kunnen aanvragen en krijgen, stelde u dat er strenge controles zijn aan de controleposten in geval van een bezoek. U er dan op gewezen dat, gezien u, als inwoner van Nahr el Bared werd gevraagd om wapens voor de groepering in uw kamp te bewaren, het niet ondenkbaar is dat de groepering mogelijks ook andere medewerkers had binnen Nahr el Bared en dat ze dus ook wel in uw eigen kamp een manier zouden vinden om u en uw familie te raken als ze dat echt zouden willen, ontweek u de vraag en stelde u vaagweg dat u er bijna 100% zeker van was dat ze niets zouden doen aan uw familie en dat ze jullie niet zouden viseren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 19). Het mag duidelijk zijn dat uw uitleg geenszins volstaat om uw tegengestelde gedragingen en reacties te vergoelijken. Dat ook u noch uw familie, sinds jullie Ain el Hilwe in februari 2009 verlieten, in Nahr el Bared enig probleem kende met Usbat al Ansar, doet bijkomend twifelen aan uw bewering dat zij u viseren en willen doden. Zulk blijkt ook eens te meer uit het feit dat u, nadat dat u het voorstel van Usbat al Ansar afsloeg in juni 2009 en dit tot u werd aangereden op 18/5/2010, er geen graten in zag om ook af en toe buiten het kamp te gaan werken (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). Zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat de groepering wacht op een kans en u wel zou vermoorden als ze u ergens buiten het kamp zouden tegenkomen, mag uw beslissing u toch af en toe buiten het kamp te begeven toch ten zeerste verbazen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27). U hiermee geconfronteerd stelde u plots dat u enkel in 2009 buiten het kamp werkte. Het louter post factum aanpassen van uw verklaringen is niet afdoende. Hoe dan ook wijzigt uw laatste versie niets aan het feit dat u nog wel degelijk buiten het kamp ging werken, een gedrag dat volledig indruist tegen uw beweerde vrees voor vervolging. Eens zo opmerkelijk en compleet in strijd met uw beweerde vrees voor vervolging, is het feit dat u op 18 mei 2010 in uw eentje naar Ain el Hilwe ging om er uw oom te bezoeken. U stelde hierbij dat u geen schrik had omdat u niet dacht dat ze u iets zouden aandoen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014) p. 23). Deze stelling valt dan weer niet te rijmen met uw eerdere stelling dat u voordien, zolang u nog in Ain el Hilwe woonde, zelfs uw contacten met die mensen niet durfde verbreken uit vrees dat ze u of uw familie iets zouden aandoen (zie supra).

U verklaarde vervolgens dat u aan de ingang van het kamp tweemaal door eenzelfde wagen werd aangereden en volgens u waren het leden van Usbat al Ansar die u iets wilden aandoen omwille van het feit dat u geweigerd had wapens voor hen te bewaren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 21 en 22). Dit betreft hier echter een louter vermoeden dat u geenszins kan hardmaken. U verklaarde immers zelf dat u de personen die in de wagen zaten niet heeft gezien. U zou later via uw oom hebben gehoord dat het om leden van Usbat al Ansar ging. Hoe uw oom aan dit nieuws kwam, wist u niet. Hij zou dit zo in het kamp gehoord hebben toen het nieuws zich verspreidde (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 21 en 22). Wie van de groepering precies in de wagen zat die u aanreed, kan u ook niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 22). Dat bovendien niemand van uw familie ooit de moeite zou hebben genomen om uw neef A.(...) te contacteren en aan te spreken over de gebeurtenis,

minstens hem te confronteren met jullie vermoedens dat u in het kader van wraakactie werd aangereden, is toch ook eens zo opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS 21.11/2014 p. 23).

Dat u betrokken raakte bij een auto-ongeval tengevolge waarvan u zwaar gewond raakte en moest geopereerd worden, wordt op zich niet betwist. Dat u echter, zoals u beweert, het slachtoffer was van een doelgerichte aanrijding door Usbat al Ansar, en dit als vergeldingsactie, heeft u geenszins aangetoond. U legt tot op heden ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande de omstandigheden van de aanrijding kunnen aantonen. Het medisch attest uit Libanon dat u voorlegde stelt louter dat u een chirurgische ingreep onderging omwille van verschillende beenbreuken - wat zoals gezegd niet wordt betwist - maar geeft geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze multiple beenbreuken opliep. Het attest van de Belgische arts die u voorlegde vermeldt louter wat u ter informatie aan de arts heeft verteld over de ingreep die u onderging doch geeft evenmin duiding over de precieze gebeurtenissen die hier aan ten grondslag liggen.

Dat u zich volgend op de aanrijding van 18/5/2010 gewoon terug in uw eigen woning in Nahr el Bared ging vestigen en daar nog acht maanden bleef wonen, doet verder vragen rijzen bij de beweerde vrees voor en vervolging door Usbat al Ansar. Dat u dan voorts, nadat u onrechtstreeks via uw neef A.(...) werd ingelicht dat u beter het land kon verlaten omdat de groepering u iets zou aandoen, dan nog eens twee weken gewoon thuis bleef afwachten in Nahr el Bared alvorens louter het kamp te verlaten en naar een andere plaats in Libanon te gaan waar u nog ongeveer een jaar verbleef (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27), doet op zijn beurt ook weer bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging door Usbat al Ansar. De vaststelling dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat Usbat al Ansar nog stappen zou gezet hebben om u te treffen, minstens u te vinden, komt de geloofwaardigheid van uw beweringen ook niet ten goede. Noch uw familie in Nahr el Bared noch uw familie in Ain el Hilwe kende problemen met de groepering en u heeft geen aanwijzingen dat de groepering bij familieleden naar kwam zoeken toen u bij uw oom verbleef (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27 en 28). U blijkt tot slot ook geen informatie te hebben over uw actuele situatie. U gevraagd wat de groepering nog heeft gedaan volgend op de waarschuwing die u begin 2011 kreeg van A.(...), stelde u dat u momenteel geen aanwijzingen heeft dat de groepering nog naar u op zoek is. U gevraagd of u thans heeft geprobeerd om, via uw familie, bij A.(...) na te vragen hoe Usbat al Ansar actueel staat tegenover u, blijkt u hier niet naar te hebben geïnformeerd. U blijkt over het algemeen ook niet te hebben gevraagd naar de actuele situatie en de eventuele risico's die u nu, twee jaar na uw vlucht, mogelijks nog loopt (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 28). Uw desinteresse raakt dan ook aan de kern van uw relaas en zet de waarachtigheid van uw relaas verder op de helling.

U merkte voorts nog op dat u begin november 2014 zou vernomen hebben dat uw oom ongeveer een jaar geleden werd vermoord door leden van Usbat al Ansar, en dit vermoedelijk omdat hij u onderdak had gegeven (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 29). Ook dit betreffen weer loutere vermoedens die op geen enkele manier gestaafd worden aan de hand van concrete elementen. De daders zouden zelf niets tegen uw oom gezegd hebben en uw oom zou zelf de daders beschreven hebben toen hij in het ziekenhuis was - ze hadden lang haar en een lange baard - en op basis hiervan zou uw familie geconcludeerd hebben dat het om leden van Usbat al Ansar ging (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 3). Dat u geen aanwijzingen heeft dat Usbat al Ansar u bij uw familie in Ain el Hilwe en/of in Nahr el Bared ging zoeken toen u bij uw oom ondergedoken leefde en dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat u werd gezocht toen u nog in Nahr el Bared woonde, terwijl Usbat al Ansar dan wel anderhalf jaar na uw vertrek bij uw oom, die buiten de kampen op een afgelegen boerderij in Beqaa woont, zouden uitgekomen zijn en hem gedood hebben, is toch ook opmerkelijk. Hoe ze overigens zouden te weten gekomen zijn dat die persoon uw oom was, is u ook niet duidelijk. Ondanks het feit dat uw oom ongeveer een jaar geleden om het leven zou gekomen zijn, kan u daar tot op heden ook geen tastbaar begin van bewijs van voorleggen. U verklaarde dat uw vader via de 'mukhtar' bezig is documenten hierover te verzamelen. Tijdens uw gehoor op het CGVS, d.d. 21/11/2014, stelde u dat de stukken een week later zouden klaar zijn (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 5). U werd gevraagd om, zodra de stukken klaar zijn, deze via scan of mail te laten doorsturen en deze alvast aan het CGVS te overhandigen. Voorts werd u gevraagd om van zodra de stukken per koerierdienst werden opgestuurd, het CGVS in kennis te stellen van het nummer van de zending zodat deze eventueel via 'tracing' kan worden gevolgd (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 5). Tot op heden bezorgde u het CGVS noch de scans noch het nummer van de zending van de koerierdienst. Uw raadsman liet het CGVS enkel via een fax - opgesteld op 28/11/2014 en binnengekomen op het CGVS op 1/12/2014 - weten dat u de verwachte documenten nog niet had ontvangen en vroeg hierbij om nog wat extra tijd om de documenten te kunnen voorleggen. Waarom het evenwel tot op heden ook nog steeds niet mogelijk is om de scans en het nummer van de verzending aan het CGVS te overhandigen, zoals u tijdens uw gehoor werd gevraagd, is geenszins duidelijk.

Of er na het overlijden van uw oom nog iets gebeurd is en/of iemand van uw familieleden in Libanon verder nog problemen kende, is u niet bekend (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 5). Indien uw oom daadwerkelijk door leden van Usbat al Ansar omwille van u zou zijn gedood, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat u niet kost wat kost zou willen weten en - ook al wil uw familie u beschermen of niet triest maken - niet zou aandringen om een duidelijk zicht te hebben op het feit of uw familie al dan niet actueel nog problemen kent in Libanon omwille van u. Ook hier moet worden opgemerkt dat uw onwetendheid in ernstige mate raakt aan de waarachtigheid van uw relaas.

Ook wat uw beweerde problemen met Fatah betreft, dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst dient hier nogmaals te worden verwezen naar de toch wel flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende deze feiten (zie supra). Dit doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Dit terzijde, u verklaarde dat u in juli 2010 een eerste oproepingsbrief kreeg om u aan te melden. U legde deze oproepingsbrief voor en uit een vertaling blijkt dat u 24 uur de tijd had om u aan te melden. U zou zich echter niet hebben aangemeld omdat u en uw vader dachten dat de oproeping te maken had met Usbat al Ansar en dat ze u zouden opsluiten, martelen op verdenking van lidmaatschap bij Usbat al Ansar (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 24). Dit betreft evenwel weer een loutere veronderstelling die nergens op gesteund is. In de oproepingsbrief zelf staat immers geen enkele reden vermeld en jullie hebben ook op geen enkele manier geprobeerd iets meer te weten te komen over de reden van de oproeping (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 24 en 25). Ook al gaf u geen gevolg aan de vraag om u binnen de 24 uur op te roepen, nergens uit uw verklaringen blijkt dat Fatah u vervolgens thuis kwam zoeken. Indien Fatah daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn geweest omdat ze u verdachten van betrokkenheid en lidmaatschap bij Usbat al Ansar, kan er toch worden verondersteld dat u actief zou worden opgespoord door hen. U zou begin januari 2011 wel een tweede oproepingsbrief ontvangen hebben, doch deze hield dan weer verband met een schermutseling die u had met een lid van Fatah - u gaf hem een duw toen hij u wilde meenemen - in een theehuis (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 25). U legde ook deze oproepingsbrief neer en opnieuw blijkt uit de vertaling dat u gevraagd werd u "direct" aan te melden. Opnieuw gaf u geen gehoor aan deze brief en weerom werd u hierop, ondanks uw nalatigheid u aan te melden, niet actief gezocht door Fatah. Uiteindelijk zou uw familie eind 2011 nog een derde oproepingsbrief hebben ontvangen van Fatah op uw naam. Uit een vertaling van deze derde brief blijkt dat u weerom werd gevraagd om u aan te melden en dit in het kader van de schermutseling die in januari 2011 plaatsvond in het theehuis en het feit dat u een Fatah-lid een duw/een slag had gegeven. Dat u volgend op deze derde oproepingsbrief nog werd gezocht en/ of dat er zich nog verdere ontwikkelingen hebben voorgedaan in deze zaak, blijkt nergens uw relaas. U gevraagd naar uw actuele vrees voor Fatah kwam u niet verder dan op te merken dat u zich altijd zal moeten verschuilen en vreest dat ze u misschien gaan straffen, al weet u niet wat ze zouden doen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 30). Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u Libanon mede omwille van het risico door Fatah te worden opgesloten, gemarteld en/of bestraft, diende te verlaten en evenmin dat u op het heden (nog) zulk een vrees zou moeten hebben of risico zou lopen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is.

Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Blijkt bovendien dat u eveneens op een eigen paspoort/reisdocument beschikte in Libanon (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 5). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr el Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Zoals hoger reeds aangehaalde verklaarde u zelf dat de financiële situatie van u en uw familie tot de oorlog van 2007 goed was, mede doordat jullie een eigen fabriek hadden voor bouwmaterialen en de meesten van uw familie toen aan het werk waren (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 3). Ook in de periode volgend op de oorlog, waarbij jullie alles kwijtraakten, blijkt uit uw verklaringen dat uw persoonlijke situatie, en deze van uw familie, wel behoorlijk was. Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Nahr el Bared is jullie eigendom. Blijkt bovendien dat jullie - u, uw ouders, twee zussen en broer - deze woning met 7 kamers, i.c. een kamer voor u en uw broer, een kamer voor uw twee zussen, een kamer voor uw ouders, een kamer voor bezoekers, een living, een keuken en een badkamer, met niemand hoefden te delen (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 4). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw vader na de oorlog van 2007 zijn werk als schilder hervat heeft en u merkte ook op dat jullie af en toe hulp kregen van uw oom die als ingenieur in Abu Dhabi werkt. U stelde overigens ook zelf uitdrukkelijk dat uw vader nu in zijn onderhoud kan voorzien, zij het wel niet meer op dezelfde manier als vroeger (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 3 en 4 en gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). U stelde voorts ook dat u zelf ook altijd gewerkt heeft indien u de kans had. U werkte ondermeer van 2009 tot rond mei 2011 ook af en toe voor UNRWA waarbij u toen 15 euro per dag verdiende. Ook uw broer zou af en toe in het kamp als arbeider werken (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 6 en gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 8 en 9). Naast het geld dat u en uw gezin uit arbeid konden halen kreeg u gedurende +/- anderhalf jaar ook maandelijks 400.000 Libanese Pond (= 200€) van Usbat al Ansar. U verduidelijkte dienaangaande bovendien ook zelf dat men met 200€ in Libanon veel meer kan kopen dan hier alsook dat men met zo'n bedrag in Libanon wel kan leven (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 8 en gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Kan hier volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat u op de DVZ zelf ook uitdrukkelijk verklaarde dat u in Libanon geen economische problemen kende (zie vragenlijst CGVS p. 4).

Wat het medische aspect betreft, verwees u nog naar uw voet en het feit dat u nog steeds last zou hebben tengevolge de aanrijding in Libanon, doch zoals reeds werd aangehaald hierboven werd u wel geopereerd in Libanon na de aanrijding. U bent echter pas eind februari 2012, een jaar en acht maanden na de aanrijding, uit Libanon vertrokken. Dat u (mede) omwille van problemen van medische aard Libanon zou zijn ontvlucht, kan dan ook maar moeilijk worden weerhouden. Hoe dan ook, uit de documenten die u voorlegde blijkt dat u hier in België een dokter heeft geconsulteerd. Dit blijkt echter een gewone huisarts te zijn die op uw vraag een medisch verslagje heeft gemaakt waarin melding wordt gemaakt van hetgeen u aan de dokter vertelde over de medische ingreep die u kreeg in Libanon. Dit verslag is bovendien gedateerd op 20/4/2014, ruim twee weken nadat u een eerste keer gehoord werd op het CGVS. U legt tot op heden geen enkel ander medisch document voor waaruit blijkt dat u in België een medische behandeling krijgt, dan wel kreeg, minstens nog medische behandeling zou nodig hebben, als gevolg van de aanrijding waar u in Libanon in mei 2010 het slachtoffer van was. Dat u

Libanon mede omwille van problemen van medische aard heeft verlaten dan wel er tot op heden omwille van dergelijke problemen niet zou kunnen terugkeren, heeft u geenszins aangetoond.

U bracht geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - d.d. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Beqaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Beqaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Beqaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een

gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, tenslotte, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw geboorteaktes, uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de vraag van het Rode Kruis opvangcentrum in België om uw geboortedatum aan te passen, het UNRWA Family Record, het uittreksel uit het register op uw naam, het uittreksel uit het register op naam van uw grootmoeder, de overlijdensakte op naam van uw grootvader, uw schoolattesten, de UNRWA registratiekaart en de attesten van de Libanese ambassade te Brussel hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, uw Palestijnse origine, de afkomst van uzelf en uw familie uit Libanon, jullie registratie bij UNRWA en het feit dat u in Libanon niet over de nationaliteit beschikt en de vluchtelingenstatus heeft en deze gegevens worden op zich niet betwist. Ook het feit dat u school liep in Libanon en dat uw grootvader overleden is, zijn feiten die niet ter discussie staan. Deze informatie en gegevens hebben echter geen enkel uitstaans met uw asielmotieven. De Aramex-verzendingsbewijzen tonen verder enkel aan dat u post ontving uit Libanon, niets meer. De attesten van Fatah, het schrijven van een arts in Libanon en het schrijven van een Belgische arts werden hierboven reeds uitgebreid besproken. De vier vertalingen van de Palestijnse identiteitskaarten op naam van uw vader, uw moeder, u grootvader en uw grootmoeder zijn ook niet meer dan wat ze zijn, nl. loutere vertalingen. De documenten waarop deze vertalingen gebaseerd zijn, i.c. de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen, legde u niet voor. In elk geval, deze stukken zouden ook louter de persoonsgegevens, Palestijnse origine en herkomst uit Libanon van uw ouders en grootouders kunnen aantonen. Ook deze gegevens staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, wijst verzoeker erop dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen geïnterpreteerde vrees in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag

aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar de UNRWA mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker bevond zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aangezien hem werd gevraagd om activiteiten uit te voeren voor de groepering Usbat al Ansar en hij dit weigerde. Hierdoor kreeg hij naar eigen zeggen problemen zowel met Usbat al Ansar als met Fatah. Verzoeker tracht de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en hij voert, onder verwijzing naar het UNHCR rapport *'Beyond Proof'* met betrekking tot het geloofwaardigheidsonderzoek, aan dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doorspekt is met eigen gedachten en speculaties die op geen enkele objectieve informatie gestoeld zijn. Hij stelt dat de geloofwaardigheid van zijn relaas dient beoordeeld te worden aan de hand van de consistentie ervan, en de plausibiliteit. Hij werpt op dat *in casu* zijn relaas consistent was en dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voorhoudt, geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen. Om aan te tonen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, heeft verzoeker coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd die worden bevestigd door objectieve en algemeen gekende informatie. Hiermee heeft hij voldaan aan zijn aandeel van de samenwerkingsplicht en bewijslast, aldus verzoeker, die onder verwijzing naar artikel 4.5. van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker vervolgt dat zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de tweede plaats ook valt af te leiden uit de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Nahr el Bared. Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij tijdens de gehoren duidelijk aangaf in een verder en recent verleden te zijn geconfronteerd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden. Hij gaf ook aan als Palestijn te zijn gediscrimineerd. Bijgevolg is volgens verzoeker artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan voorbij gaat en in de bestreden beslissing een opsomming van ongenueanceerde, "positieve" elementen geeft om te kunnen besluiten dat zijn situatie behoorlijk is en dat hij geen ernstige problemen van socio-economische of medische aard kende die ertoe geleid hebben dat hij Libanon moest verlaten. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Nahr el Bared erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die erop wijst dat het feit dat de humanitaire situatie in Nahr el Bared inderdaad schrijnend is, wordt bevestigd door de informatie in de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen" van 29 januari 2014, waaruit verzoeker uitvoerig citeert en waaruit onder meer blijkt dat de toegang tot adequate medische zorg en het aantal ziekenhuizen beperkt is, alsook dat er extreme armoede en voedselonzekeerheid heerst in de Palestijnse vluchtelingenkampen. Voorts wijst verzoeker erop dat voornoemde COI Focus erg negatief is over de behuizing in de kampen en dat hierin ook wordt weergegeven dat Nahr el Bared het nog zwaarder te verduren heeft gehad dan andere kampen door de oorlog van 2007. Verzoeker betwist vervolgens dat zijn individuele situatie behoorlijk is en wijst erop dat hij meermaals heeft aangehaald dat de oorlog van 2007 in het kamp Nahr el Bared alles heeft veranderd en dat ze er hierdoor alles verloren hebben. Zo gaf hij tijdens beide gehoren verschillende keren aan dat zijn familie vóór de oorlog in 2007 behoorlijk kon leven, en dit voornamelijk omwille van het bezit van een fabriek. Deze fabriek, alsook hun woning, werd door de oorlog in 2007 echter vernield. Verzoeker en zijn familie raakten alles kwijt. Door de oorlog waren ze verplicht om tijdelijk in het kamp Ain el Hilwa te gaan wonen. Toen ze terugkeerden, trachten ze eigenhandig hun woning terug op te bouwen. Ze beschikten niet over voldoende financiële middelen om de fabriek herop te bouwen. Verzoeker gaf ook aan dat het leven na de oorlog van 2007 en na de uitbraak van de oorlog in Syrië behoorlijk moeizaam verliep. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dit volgens verzoeker echter totaal niet verder onderzocht en meent dat omdat hij heeft verklaard dat zijn vader nog in zijn levensonderhoud kan voorzien en omdat UNRWA hen geen voedselhulp heeft gegeven, zijn persoonlijke situatie en deze van zijn familie "wel behoorlijk" is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt echter geen rekening met het feit dat zijn broer thans niet werkt, dat zijn vader voor de oorlog buiten het kamp werkte als schilder maar dat hij sinds de oorlog niet meer naar Beiroet en Tripoli durft te gaan, dat als zijn vader niet werkt, ze financiële problemen hebben, dat zijn vader gedwongen is om binnen het kamp te werken, doch hier heel weinig werk is, dat hij heeft verklaard dat UNRWA is komen kijken naar hun woning maar dat ze hen niet konden helpen omdat het teveel geld was, dat hij het hierbij had over de woning en niet over de fabriek, zoals verwerende partij lijkt te stellen, dat UNRWA te weinig financiële middelen had/heeft om

het kamp opnieuw op te bouwen en dat UNRWA zelfs heeft besloten om voedselbijstand stop te zetten zodat uit het feit dat UNRWA geen voedselhulp bood helemaal niet kan worden afgeleid dat hun financiële situatie 'behoorlijk' was/is. Verzoeker stelt zich tevens de vraag in hoeverre het feit dat hij in het verleden gedurende anderhalf jaar maandelijks 200 € kreeg van Usbat al Ansar thans relevant is voor de beoordeling van zijn persoonlijke socio-economische situatie aangezien hij dit geld, sinds hij weigerde mee te werken, niet meer krijgt. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de stukken 6 en 7 toegevoegd aan zijn verzoekschrift en waaruit blijkt dat de oorlog van 2007 de levensomstandigheden in het kamp drastisch heeft veranderd, dat de levensomstandigheden in Nahr el Bared zeer moeilijk zijn, zeker sinds de volledige verwoesting in 2007 en dat de omstandigheden dus niet vergelijkbaar zijn met die in andere Palestijnse kampen in Libanon. In haar beslissing houdt verwerende partij onvoldoende rekening met de oorlog van 2007 en met de gevolgen die deze oorlog teweeg heeft gebracht, aldus verzoeker, die er in dit verband, onder verwijzing naar stuk 20 toegevoegd aan het verzoekschrift, nog op wijst dat de oorlog van 2007 ook zeer zware gevolgen heeft gehad voor tewerkstelling in het kamp Nahr el Bared. Tot slot wijst verzoeker op de invloed van het Syrische conflict op de arbeidsmarkt in Libanon. Uit het feit dat hij in het verleden heeft gewerkt, kan het Commissariaat-generaal naar het oordeel van verzoeker gezien de gewijzigde situatie niet afleiden dat dit momenteel opnieuw het geval zou zijn.

Bovenstaande omstandigheden dwongen verzoeker ertoe het UNRWA mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hem niet meer vervullen en dient verzoeker naar zijn oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Franse Raad van State.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te

garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting in om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker haalt aan dat met betrekking tot het Nahr al-Bared vluchtelingenkamp, dat in 2007 volledig vernield werd, UNRWA er thans niet in slaagt om het volledig weder op te bouwen gelet op een gebrek aan financiële middelen en donoren. Zoals te lezen is in de COI Focus werd hierdoor zelfs voedselbijstand sinds 1 oktober 2013 stopgezet. UNRWA slaagt er dus duidelijk niet in om in dit kamp haar opdracht te vervullen. Verwerende partij hield hier volgens verzoeker in de bestreden beslissing onvoldoende rekening mee. Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, uiteraard 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*" van 29 januari 2014. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI Focus, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013). Uit deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon in het algemeen en ten aanzien van hem en zijn gezin in het bijzonder. UNRWA slaagt er immers niet in hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan naar het oordeel van verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 Vluchtelingenconventie.

Voorts wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchtelingen die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te

voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, *“The status of Palestinian refugees in International Law”* van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: *“Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law”*, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: *“La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte”*. (<http://libaneurope.be/passeport>, zie ook administratief dossier). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpcedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat “een erkend vluchteling” bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA mandaatgebied. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108 154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100 713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96 372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR *“Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 17, 18 en 22) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten MSS tegen Griekenland

en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", *T.Vreemd.* 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, May 2013, p. 37-41, p. 75-77 en p. 176-184; fotokopie van bewijzen van het overlijden van verzoekers oom en fotokopie van de enveloppe; The Daily Star, "*Half rebuilt, Nahr al-Bared comes to standstill over funding shortfalls*" van 5 juli 2013; The Electronic Intifada, "*A community torn apart: the Palestinians of Nahr al-Bared*" van 25 november 2014; Cour Nationale du droit d'asile, 24 mei 2013, nr. 04020557 en nr. 04020558; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; AL MONITOR, "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*"; Middle East Monitor, "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013; AL MONITOR, "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*"; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Liban : information sur les exi-gences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du de-mandeur est effectuée (2005-février 2014)* van 19 februari 2014; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), p.15; International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary; Craig Damian Smith, "Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51 en The Electronic Intifada, "*Nahr al-Bared's economic recovery hampered by military siege*" van 10 januari 2010.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014, de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" dd. 16 januari 2015 en rechtspraak van de Raad van State (RvS, nr. 98.282 van 16 augustus 2001; RvS nr. 101212 van 27 november 2001 en RvS nr. 90161 van 10 oktober 2000).

2.3.3. Op 15 oktober 2015 laat verwerende partij een aanvullende nota geworden met de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon", dd. 11 mei 2015 en de COI Focus "Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen", dd. 12 juni 2015.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten hier geen ander licht op kunnen werpen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014 (CG nr. 1212998), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem beweerde problemen met Usbat al Ansar en met Fatah.

2.12.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à*

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Zo werd vastgesteld dat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot waar hij de leden van Usbat al Ansar ontmoette niet eensluidend zijn, (ii) verzoeker de problemen met Fatah geheel onvermeld liet tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, (iii) verzoekers opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de personen of groeperingen die hij vreesde, ongerijmd zijn, (iv) verzoeker zichzelf tegenspreekt over het feit dat zijn neef A. aan zijn vader verteld had dat hij de opdracht had gekregen om verzoeker te vermoorden, (v) het niet aannemelijk is dat een groepering zoals Usbat al Ansar zo ondoordacht te werk zou gaan en aan verzoeker zou vragen om wapens te bewaren zonder voorafgaandelijk bij hem te polsen naar zijn mening over wapens, de situatie in de kampen, zijn eventuele loyaliteit ten overstaan van de groepering, en zijn eventuele contacten, (vi) het evenmin aannemelijk is dat een groepering zoals Usbat al Ansar haar plannen aan verzoeker kenbaar zou maken aangezien hij reeds meermaals aan zijn neef A. te kennen had gegeven dat hij tegen het gebruik van wapens was, (vii) het geenszins duidelijk is waarom verzoeker zijn contacten met de groepering *medio* 2008 niet zou kunnen laten uitdoven, nu hij op dat ogenblik nog geen enkele activiteit uitvoerde voor de groepering en nog nooit gevraagd was om iets voor de groepering te doen, (viii) verzoekers vrees voor problemen indien hij de contacten met de groepering in 2008 zou verbroken hebben niet te rijmen valt met zijn reactie in juni 2009, waarbij hij het voorstel om wapens te bewaren direct en zonder aarzelen afwees, (ix) verzoekers beweerde vrees voor vervolging door Usbat al Ansar buiten de kampen niet strookt met het gegeven dat hij desondanks buiten het kamp werkzaam bleef en hij bovendien in mei 2010 een bezoek bracht aan zijn oom in Ain al Hilwe, (x) verzoekers bewering aangereden te zijn door leden van Usbat al Ansar slechts op een vermoeden gestoeld is en hij geen pogingen ondernomen heeft om zijn vermoeden af te toetsen bij zijn neef A., (xi) verzoeker geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd dat zijn verklaringen aangaande de omstandigheden van de aanrijding kunnen aantonen, (xii) verzoekers houding, met name dat hij zich na de aanrijding gewoon terug in zijn eigen woning in Nahr el Bared vestigde en er vervolgens acht maanden bleef wonen, alsook het gegeven dat hij na de waarschuwing van zijn neef A. nog twee weken thuis bleef wonen, zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt, (xiii) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat Usbat al Ansar nog stappen zou gezet hebben om hem te treffen, minstens op te sporen, (xiv) verzoeker geen informatie kan verschaffen over zijn actuele situatie en hij zich hier ook niet naar geïnformeerd heeft, (xv) verzoeker zijn bewering dat zijn oom zou vermoord zijn door leden van Usbat al Ansar niet kan staven aan de hand van concrete elementen, (xvi) verzoeker geen tastbaar begin van bewijs voorlegt van het beweerde overlijden van zijn oom, (xvii) verzoeker onwetend is of er na het overlijden van zijn oom nog iets gebeurd is en/of iemand van zijn familieleden in Libanon nog problemen kent omwille van hem, (xviii) verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om meer te weten te komen over de reden van oproeping van Fatah in juli 2010 en (xix) verzoeker niet werd gezocht, noch actief werd opgespoord door Fatah, en dit ondanks het feit dat hij geen enkel gevolg had gegeven aan de drie oproepingsbrieven die hij tussen juli 2010 en eind 2011 ontvangen had.

2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter, om onderstaande redenen, in gebreke blijft.

2.12.2.1. Immers, waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen omdat het niet duidelijk zou zijn wie hij bedoelde met "*tijdens de ramadan kwamen ze bij ons eten*" kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor

vatten immers aan met een beschrijving van hoe hij de leden (of jongens) van Usbat al Ansar heeft leren kennen (administratief dossier, stuk 12, p. 6-7). Wanneer verzoeker vervolgens telkens spreekt van “ze” is het duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar dat verzoeker hiermee de leden van Usbat al Ansar bedoelde. Dat verzoeker aldus aanvankelijk verklaarde dat die personen van Usbat al Ansar tijdens de ramadan soms bij hem kwamen eten (administratief dossier, stuk 12, p. 7), terwijl hij later stelde dat hij deze personen enkel en alleen in de moskee ontmoette (administratief dossier, stuk 6, p. 12-13), doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.12.2.2. Waar hem wordt verweten dat hij de problemen met Fatah geheel onvermeld liet tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst verzoeker erop dat hij verschillende keren heeft aangehaald dat hij beknopt moest zijn tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij dit ook meteen zo vermeld heeft tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Bovendien legde hij de verschillende oproepingsbrieven van Fatah neer. Deze bevestigen zijn verklaringen en vormen een begin van bewijs, aldus verzoeker, die er in dit verband nog op wijst dat het Commissariaat-generaal de authenticiteit van deze documenten niet betwist zodat verzoekers verklaringen hieromtrent niet zomaar kunnen genegeerd worden omwille van het loutere feit dat hij ze niet tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald.

Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel volledig voorbij aan de zeer omstandige motivering terzake in de bestreden beslissing. Zo wordt vooreerst terecht opgemerkt dat een asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt om alle redenen, die mee aanleiding hebben gegeven tot zijn beslissing zijn land van herkomst dan wel van gewoonlijk verblijf te verlaten, spontaan mee te delen aan de betrokken asielinstanties en dit van bij de aanvang van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon wel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element, met name dat hij gezocht wordt door Fatah en reeds drie oproepingsbrieven zou ontvangen hebben, spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid berust. Bovendien zijn de vragen van de vragenlijst dermate specifiek opgesteld dat verzoeker meerdere keren de kans kreeg om de verschillende aspecten van zijn asielrelaas toe te lichten. Zo werd bijvoorbeeld aan het einde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog een open vraag gesteld, met name *“Heeft u nog iets toe te voegen?”*, waarop verzoeker evenwel ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 23, vragenlijst CGVS, p. 4). Het is de Raad dan ook niet duidelijk hoe de beperkte draagwijdte van de vragenlijst of de kortere tijdsperiode van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verhinderde om zijn problemen met Fatah, een wezenlijk aspect van zijn asielrelaas, op dit ogenblik ter sprake te brengen. Verzoeker gaat er overigens ook aan voorbij dat in de bestreden beslissing bovendien volkomen terecht wordt opgemerkt *“Dat u op de DVZ niet de kans zou hebben gekregen over uw problemen met Fatah te vertellen, kan voorts nog bijkomend worden betwist gezien uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS eveneens ongerijmd zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u gezocht wordt door Fatah, Hamas, de democratische partij alsook het Volksfront en dat u, als één partij u zou oppakken, zal worden uitgeleverd aan Fatah (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 13). Bij uw tweede gehoor haalde u enkel aan dat Fatah naar u op zoek is en u uitdrukkelijk gevraagd of u nog andere personen of zaken vreest behalve de groepering van Fatah, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 31). Zelfs al zou u bij de DVZ niet de kans hebben gehad alles te vertellen, er kan dan toch minstens verwacht worden dat u, wanneer u dan op het CGVS wel de kans krijgt om uitgebreid uw relaas te doen, dit op een eensluidende manier zou doen indien uw verklaringen de waarheid bevatten”*, een vaststelling die verzoeker volledig ongemoeid laat.

Waar verzoeker nog meent dat de authenticiteit van de oproepingsbrieven van Fatah niet wordt betwist, dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Fatah. Dienvolgens kan aan de oproepingbrieven geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht

bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.12.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld *“U haalde voorts op de DVZ nog aan dat uw neef A.(...) aan uw vader vertelde dat hij de opdracht kreeg om u te vermoorden (zie vragenlijst CGVS p. 3). U hiernaar gevraagd op het CGVS stelde u niet te weten of uw neef ooit de opdracht kreeg u te doden. U geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ ontkende u deze zonder meer en stelde u dat A.(...) aan zijn vader zei dat uw leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 14). Waarom u uw verklaringen dan niet in die zin aanpaste wanneer deze u ter goedkeuring werden voorgelezen op de DVZ in niet duidelijk. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat de verklaringen die u op de DVZ vertaald werden voorgelezen correct waren (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 2). Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.”*, op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.12.2.4. Voorts mist de insinuatie dat de bestreden beslissing *“doorspekt is van eigen gedachten en speculaties”* elke grondslag aangezien de protection officer zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Ook met het loutere verweer dat hem zaken verweten wordt die hij niet kan weten en dat hij onmogelijk een uitleg kan geven voor bepaalde ‘vreemde’ handelingen van een groepering waar hij nooit activiteiten voor heeft gedaan, slaagt verzoeker er geenszins in een ander licht te werpen op de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze in de bestreden beslissing uiteenzet als volgt: *“De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees door Usbat al Ansar te worden gedood, kan voorts nog bijkomend worden betwist. U verklaarde dat Usbat al Ansar u nooit gevraagd heeft bepaalde activiteiten uit te voeren. Pas in juni 2009 zou u de vraag zijn gesteld om wapens in uw kamer in Nahr el Bared te bewaren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 10 en 16). Dat de groepering u in juni 2009 uit het niets zou hebben gevraagd om wapens voor hen te bewaren, terwijl ze voorheen nooit enig zicht zouden geboden hebben op hun activiteiten - ook al wist u sinds medio 2008 dat Usbat al Ansar een gewapende groepering was, u was tot juni 2009 in de veronderstelling dat deze groepering geen kwaad in de zin hadden en niets verkeerd deden; een idee dat mee gevoed werd door uw neef A.(...) die altijd ontkende met welke activiteiten de groepering zich echt bezig hield (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 14 ev) - en zonder u ooit te hebben gepolst naar uw mening over wapens, de situatie in de kampen, uw eventuele loyaliteit, etc. is hoegenaamd niet aannemelijk. Er kan toch worden verondersteld dat de groepering zich zo goed mogelijk zou proberen te informeren over de persoon die ze bij hun activiteiten willen betrekken, zijn ideeën en zijn mogelijke contacten om zo de mogelijke risico's in te schatten en elke kans op falen te vermijden, alvorens iemand van hun plannen deelgenoot te maken. Zeker gezien u al sedert februari 2009, i.c. een viertal maanden alvorens ze u het voorstel tot samenwerking deden, naar Nahr el Bared-kamp was teruggekeerd en dus niet meer onder het direct toezicht van Usbat al Anbar stond. Dat een groepering zoals Usbat al Ansar zo weinig doordacht zou te werk gaan, is niet aannemelijk. Dat u effectief het voorstel zou hebben gekregen om wapens te bewaren in uw kamer in Nahr el Bared kan nog bijkomend worden betwist gezien uw stelling dat u uw neef A.(...) wel al meermaals had te kennen gegeven dat u tegen het gebruik van wapens was (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014). De groepering, minstens Ali, had aldus al kunnen voorzien dat u niet bereid zou zijn hen te helpen. Om dan onder die omstandigheden hun plannen gedeeltelijk aan u kenbaar te maken, is dan ook evenzeer onaannemelijk. Wat ook opmerkelijk is, is het feit dat u verklaarde dat u sinds medio 2008, nadat u vernam dat Usbat al Ansar een gewapende groepering is, al twijfelde om uw contacten met de groepering te stoppen. U zou dit toen*

echter niet gedurfd hebben omdat u vreesde dat uw familie in het kamp Ain el Hilwe problemen zou ondervinden (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 14). Waarom uw familie problemen zou hebben indien u uw contacten, eventueel geleidelijk aan, zou hebben laten uitdoven is geenszins duidelijk. Zoals u zelf uitdrukkelijk aanhaalde had u geen enkele activiteit voor de groepering en hadden ze u nog nooit gevraagd iets voor hen te doen. Wat het verlies of de schade voor de groepering toen zou geweest zijn indien u uw contacten stopzette, is geenszins duidelijk. Uw houding en uw vrees om uw contacten te verbreken toen u nog in Ain el Hilwa woonde klemt voorts echter ook volledig met uw houding en reactie toen u in juni 2009 werd gevraagd met de groepering mee te werken. U zou het voorstel van uw neef direct hebben afgewezen en zonder aarzelen duidelijk hebben gemaakt dat u dit niet wilde doen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 17). U hierbij gevraagd of u dan geen schrik meer had voor uw familie, repliceerde u dat uw familie toen al terug in Nahr el Bared woonde en bijgevolg niet meer in het zicht van Usbat al Ansar liep daar zij in een ander kamp woonde (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 19). Waarom de leden van een gewapende extremistische groepering u of uw familie niet zouden kunnen vinden of treffen elders dan in het kamp waar ze zelf woonachtig zijn, i.c. Ain el Hilwa, is niet duidelijk. U kon hier zelf ook geen overtuigend antwoord voor geven. U stelde vooreerst dat men een vergunning nodig heeft als men ergens op bezoek wil gaan. U dan gevraagd waarom die personen geen vergunning zouden kunnen aanvragen en krijgen, stelde u dat er strenge controles zijn aan de controleposten in geval van een bezoek. U er dan op gewezen dat, gezien u, als inwoner van Nahr el Bared werd gevraagd om wapens voor de groepering in uw kamp te bewaren, het niet ondenkbaar is dat de groepering mogelijks ook andere medewerkers had binnen Nahr el Bared en dat ze dus ook wel in uw eigen kamp een manier zouden vinden om u en uw familie te raken als ze dat echt zouden willen, ontweek u de vraag en stelde u vaagweg dat u er bijna 100% zeker van was dat ze niets zouden doen aan uw familie en dat ze jullie niet zouden viseren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 19). Het mag duidelijk zijn dat uw uitleg geenszins volstaat om uw tegengestelde gedragingen en reacties te vergoelijken. Dat ook u noch uw familie, sinds jullie Ain el Hilwe in februari 2009 verlieten, in Nahr el Bared enig probleem kende met Usbat al Ansar, doet bijkomend twifelen aan uw bewering dat zij u viseren en willen doden. Zulk blijkt ook eens te meer uit het feit dat u, nadat dat u het voorstel van Usbat al Ansar afsloeg in juni 2009 en dit tot u werd aangereden op 18/5/2010, er geen graten in zag om ook af en toe buiten het kamp te gaan werken (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). Zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat de groepering wacht op een kans en u wel zou vermoorden als ze u ergens buiten het kamp zouden tegenkomen, mag uw beslissing u toch af en toe buiten het kamp te begeven toch ten zeerste verbazen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27). U hiermee geconfronteerd stelde u plots dat u enkel in 2009 buiten het kamp werkte. Het louter post factum aanpassen van uw verklaringen is niet afdoende. Hoe dan ook wijzigt uw laatste versie niets aan het feit dat u nog wel degelijk buiten het kamp ging werken, een gedrag dat volledig indruist tegen uw beweerde vrees voor vervolging. Eens zo opmerkelijk en compleet in strijd met uw beweerde vrees voor vervolging, is het feit dat u op 18 mei 2010 in uw eentje naar Ain el Hilwe ging om er uw oom te bezoeken. U stelde hierbij dat u geen schrik had omdat u niet dacht dat ze u iets zouden aandoen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014) p. 23). Deze stelling valt dan weer niet te rijmen met uw eerdere stelling dat u voordien, zolang u nog in Ain el Hilwe woonde, zelfs uw contacten met die mensen niet durfde verbreken uit vrees dat ze u of uw familie iets zouden aandoen (zie supra).”

Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal rekening diende te houden met het feit dat zijn neef A. lid was van Usbat al Ansar en dat de communicatie met de groepering voornamelijk via hem gebeurde en hij meent dat het bijgevolg wél aannemelijk is dat A. Usbat al Ansar heeft overtuigd van zijn medewerking, ideeën en loyaliteit en dat de groepering daarom niet al te veel vragen heeft gesteld, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd. De Raad herhaalt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn neef A. al meermaals te kennen had gegeven dat hij tegen het gebruik van wapens was zodat het voor A. duidelijk moet zijn geweest dat verzoeker niet bereid zou zijn om Usbat al Ansar te helpen door wapens voor hen te bewaren in zijn kamer in Nahr el Bared. Het tart dan ook iedere verbeelding dat A. Usbat al Ansar zou hebben overtuigd van verzoekers medewerking, ideeën en loyaliteit, zoals wordt vooropgesteld in het verzoekschrift.

2.12.2.5. Verzoeker meent dat hij zeer consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de aanrijding voor het kamp van Ain el Hilwe. Hij verklaarde duidelijk dat hij tweemaal door eenzelfde wagen werd aangereden. Verwerende partij stelt “dat u betrokken raakte bij een auto-ongeval tengevolge waarvan u zwaar gewond raakte en moest geopereerd worden, wordt op zich niet betwist”. Verwerende partij betwist deze feiten dus geenszins. Zij meent echter dat het niet duidelijk en voldoende bewezen is dat de leden van Usbat al Ansar erachter zitten. Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij duidelijk verklaarde dat hij tweemaal door eenzelfde wagen werd aangereden, hij legde ook uit waar dit juist gebeurde en in welke omstandigheden. Hij legde ook medische attesten voor (waarvan de authenticiteit en inhoud ook niet door verwerende partij worden betwist). Uit zijn verklaringen kan

duidelijk afgeleid worden dat het geen 'toevallig' 'ongeluk' betrof en dat hij wel degelijk geïdendeerd werd. Bijgevolg stelt zich de vraag "waarom werd verzoeker opzettelijk aangereden?". Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde geen andere 'vijanden' te hebben en geen andere problemen te kennen dan met Usbat al Ansar en Fatah. Hij acht het bijgevolg niet onredelijk te denken dat één van hen achter de aanrijding zit. Verzoeker heeft hier uiteraard geen officieel bewijs van en kan dit ook onmogelijk bekomen. Dit is echter niet nodig als er consistente en plausibele verklaringen worden afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer niet verder komt dan het louter verwijzen naar de door hem afgelegde verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet als volgt: "U verklaarde vervolgens dat u aan de ingang van het kamp tweemaal door eenzelfde wagen werd aangereden en volgens u waren het leden van Usbat al Ansar die u iets wilden aandoen omwille van het feit dat u geweigerd had wapens voor hen te bewaren (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 21 en 22). Dit betreft hier echter een louter vermoeden dat u geenszins kan hardmaken. U verklaarde immers zelf dat u de personen die in de wagen zaten niet heeft gezien. U zou later via uw oom hebben gehoord dat het om leden van Usbat al Ansar ging. Hoe uw oom aan dit nieuws kwam, wist u niet. Hij zou dit zo in het kamp gehoord hebben toen het nieuws zich verspreidde (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 21 en 22). Wie van de groepering precies in de wagen zat die u aanreed, kan u ook niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 22). Dat bovendien niemand van uw familie ooit de moeite zou hebben genomen om uw neef A.(...) te contacteren en aan te spreken over de gebeurtenis, minstens hem te confronteren met jullie vermoedens dat u in het kader van wraakactie werd aangereden, is toch ook eens zo opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS 21.11/2014 p. 23).

Dat u betrokken raakte bij een auto-ongeval tengevolge waarvan u zwaar gewond raakte en moest geopereerd worden, wordt op zich niet betwist. Dat u echter, zoals u beweert, het slachtoffer was van een doelgerichte aanrijding door Usbat al Ansar, en dit als vergeldingsactie, heeft u geenszins aangetoond. U legt tot op heden ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande de omstandigheden van de aanrijding kunnen aantonen. Het medisch attest uit Libanon dat u voorlegde stelt louter dat u een chirurgische ingreep onderging omwille van verschillende beenbreuken - wat zoals gezegd niet wordt betwist - maar geeft geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze multiple beenbreuken opliep. Het attest van de Belgische arts die u voorlegde vermeldt louter wat u ter informatie aan de arts heeft verteld over de ingreep die u onderging doch geeft evenmin duiding over de precieze gebeurtenissen die hier aan ten grondslag liggen.", vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.12.2.6. De motivering van de bestreden beslissing "Dat u zich volgend op de aanrijding van 18/5/2010 gewoon terug in uw eigen woning in Nahr el Bared ging vestigen en daar nog acht maanden bleef wonen, doet verder vragen rijzen bij de beweerde vrees voor en vervolging door Usbat al Ansar. Dat u dan voorts, nadat u onrechtstreeks via uw neef A.(...) werd ingelicht dat u beter het land kon verlaten omdat de groepering u iets zou aandoen, dan nog eens twee weken gewoon thuis bleef afwachten in Nahr el Bared alvorens louter het kamp te verlaten en naar een andere plaats in Libanon te gaan waar u nog ongeveer een jaar verbleef (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27), doet op zijn beurt ook weer bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging door Usbat al Ansar. De vaststelling dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat Usbat al Ansar nog stappen zou gezet hebben om u te treffen, minstens u te vinden, komt de geloofwaardigheid van uw beweringen ook niet ten goede. Noch uw familie in Nahr el Bared noch uw familie in Ain el Hilwe kende problemen met de groepering en u heeft geen aanwijzingen dat de groepering bij familieleden naar kwam zoeken toen u bij uw oom verbleef (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 27 en 28). U blijkt tot slot ook geen informatie te hebben over uw actuele situatie. U gevraagd wat de groepering nog heeft gedaan volgend op de waarschuwing die u begin 2011 kreeg van A.(...), stelde u dat u momenteel geen aanwijzingen heeft dat de groepering nog naar u op zoek is. U gevraagd of u thans heeft geprobeerd om, via uw familie, bij A.(...) na te vragen hoe Usbat al Ansar actueel staat tegenover u, blijkt u hier niet naar te hebben geïnformeerd. U blijkt over het algemeen ook niet te hebben gevraagd naar de actuele situatie en de eventuele risico's die u nu, twee jaar na uw vlucht, mogelijks nog loopt (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 28). Uw desinteresse raakt dan ook aan de kern van uw relaas en zet de waarachtigheid van uw relaas verder op de helling." wordt in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten. Ook deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het

administratief dossier en verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas, worden aldus door de Raad overgenomen.

2.12.2.7. Waar verzoeker voorts betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in strijd met de samenwerkingsplicht een negatieve beslissing nam zonder op de documenten met betrekking tot het overlijden van zijn oom te wachten, gaat hij eraan voorbij dat het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de fax die verzoekers raadsman op 1 december 2014 heeft overgemaakt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande evenwel terecht opgemerkt dat in de fax enkel meegedeeld wordt dat verzoeker de documenten nog niet ontvangen had en dat hij hierbij extra tijd vroeg om de documenten te kunnen voorleggen. Het Commissariaat-generaal heeft vervolgens nog 18 dagen gewacht, met name tot en met 19 december 2014, alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker laat nu gelden dat de stukken op 18 december 2014, *i.e.* een dag voordat de bestreden beslissing aan hem werd betekend, aan hem bezorgd werden. Gelet op het feit dat verzoeker reeds tijdens zijn gehoor dd. 21 november 2014, en dit in het bijzijn van zijn advocaat, uitdrukkelijk gevraagd werd om, zodra de stukken in zijn bezit waren, deze per mail of via scan door te sturen, alsook het nummer van de zending over te maken, dit zodat het Commissariaat-generaal de zending eventueel via 'tracing' kon volgen, doch verzoeker naliet dit te doen, is het dan ook geenszins ernstig dat verzoeker het Commissariaat-generaal thans verwijt daags nadat hij zijn documenten ontvangen had, een beslissing te hebben genomen zonder de gevraagde documenten af te wachten.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift twee in het Arabisch gestelde documenten voegt waarvan hij beweert dat ze betrekking hebben op het overlijden van zijn oom. Ter terechtzitting legt hij een vertaling neer waaruit blijkt dat Dr. A.M.C. neurochirurg, als wetsdokter verklaart dat H.D. gestorven is op 14/12/2013 ten gevolge van een ernstige ziekte die hij heeft opgelopen door een messteek in de rug en waaraan hij effectief is overleden. Dr. A.M.C. verklaart tevens dat hij het pathologisch onderzoek uitgevoerd heeft op zijn kantoor en de dissectie 20 dagen in beslag heeft genomen.

Daargelaten de vaststelling dat de verklaring van Dr. A.M.C. neurochirurg, met name dat H.D. gestorven is ten gevolge van een ernstige ziekte opgelopen door een messteek en de dissectie 20 dagen heeft geduurd minstens vreemd en weinig professioneel overkomt, wijst de Raad er op dat het gegeven dat verzoekers oom overleden zou zijn door een messteek op zich geen bewijs van wie de daad heeft gepleegd of waarom de daad werd gepleegd. Verzoeker stelt in het verzoekschrift overigens zelf uitdrukkelijk dat het onmogelijk is om een bewijs voor te leggen dat de moord op zijn oom werd begaan door Usbat al Ansar maar dat hiervoor wel sterke aanwijzingen bestaan. Hij verwijst naar de door hem afgelegde verklaringen in dit verband en stelt dat deze verklaringen consistent en plausibel zijn. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, betreffen dit evenwel loutere vermoedens van zijnentwege die op geen enkele wijze gestaafd worden aan de hand van concrete elementen: *"(...) De daders zouden zelf niets tegen uw oom gezegd hebben en uw oom zou zelf de daders beschreven hebben toen hij in het ziekenhuis was - ze hadden lang haar en een lange baard - en op basis hiervan zou uw familie geconcludeerd hebben dat het om leden van Usbat al Ansar ging (zie gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 3). Dat u geen aanwijzingen heeft dat Usbat al Ansar u bij uw familie in Ain el Hilwe en/of in Nahr el Bared ging zoeken toen u bij uw oom ondergedoken leefde en dat uit uw verklaringen ook niet blijkt dat u werd gezocht toen u nog in Nahr el Bared woonde, terwijl Usbat al Ansar dan wel anderhalf jaar na uw vertrek bij uw oom, die buiten de kampen op een afgelegen boerderij in Beqaa woont, zouden uitgekomen zijn en hem gedood hebben, is toch ook opmerkelijk. Hoe ze overigens zouden te weten gekomen zijn dat die persoon uw oom was, is u ook niet duidelijk. (...)"*. Waar verzoeker te dezen opwerpt dat verwerende partij uit het oog lijkt verloren te hebben dat zijn neef A. lid was van de groepering en deze informatie heeft kunnen doorgeven, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom zijn neef dergelijke informatie, die volgens verzoeker tot de dood van zijn oom zou hebben geleid, aan Usbat al Ansar zou hebben doorgegeven. Dergelijk gedrag staat immers haaks op A.'s eerdere houding, waarbij hij verzoekers vader zou hebben verwittigd dat verzoeker het land diende te verlaten omdat zijn leven in gevaar was, waarschuwing welke A. volgens verzoeker zou hebben gegeven omdat A. hem wilde helpen (administratief dossier, stuk 12, p. 13-14).

2.12.2.8. Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten dat hij onwetend is of er na het overlijden van zijn oom nog iets gebeurd is en/of iemand van zijn familieleden in Libanon nog problemen kent omwille van hem, wijst verzoeker erop dat in het rapport van UNHCR gewezen wordt op het gevaar van zich in de plaats te stellen van de asielzoeker, verweer waarmee hij er andermaal allerm minst in slaagt te overtuigen. De Raad wijst er in dit verband op dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs

worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van gewoonlijk verblijf. Verzoekers gebrek aan initiatief wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse, vaststelling welke wederom afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

2.12.2.9. Met de argumentatie dat het onduidelijk is waarom het incident in het theehuis waar hij door een lid van Fatah werd gevraagd om mee te komen door verwerende partij niet beschouwd wordt als een 'actieve opsporing', dat hij de beweegredenen van Fatah niet kent, dat hem niet kan verweten worden dat Fatah hem niet actief opspoot, dat verwerende partij uitgaat van veronderstellingen die op geen enkele objectieve informatie gesteund zijn en dat verwerende partij geen informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Fatah systematisch en actief mensen opspoot die niet op oproepingsbrieven ingaan, brengt verzoeker tot slot geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geenszins heeft weten te overtuigen dat hij Libanon mede omwille van het risico door Fatah te worden opgesloten, gemarteld en/of bestraft, diende te verlaten, noch dat hij heden (nog) zulk een vrees zou moeten hebben of een dergelijk risico zou lopen. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* voert verzoeker aan dat hij als Palestijn geconfronteerd werd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden en dat hij gediscrimineerd werd en hij daarom onder artikel 48/7 van de vreemdelingenwet valt.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij gaf tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar aan dat de Libanese autoriteiten een hekel hebben aan de Palestijnen, dat ze het Palestijnen van Nahr el Bared moeilijk maken aan de checkpoints, dat ze willen dat de Palestijnen teruggaan naar Palestina en dat hijzelf bij het passeren van de checkpoints vaak werd lastiggevallen (administratief dossier, stuk 12, p. 5-6 en p. 12), doch deze feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om gewag te maken van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van verzoekers fundamentele mensenrechten. Wanneer bovendien uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd werd of hij ooit problemen had gekend met de Libanese autoriteiten, antwoordde hij ontkennend (administratief dossier, stuk 12, p. 12). Waar verzoeker dan nu in zijn verzoekschrift poneert dat hij tijdens zijn gehoren duidelijk aangaf als Palestijn te zijn gediscrimineerd, kan hij, gelet op voorgaande, dan ook niet worden gevolgd. Voorts blijkt uit niets dat verzoeker, voor de beweerde incidenten waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient te worden benadrukt dat zoals uiteengezet onder punt 2.13. *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was zodat hij evenmin kan worden bijgetreden waar hij poneert dat hij in het verleden werd geconfronteerd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie en ook de andere vluchtelingen in de kampen Nahr el Bared en Baddawi al sedert een bepaalde periode veel minder hulp krijgen van UNRWA, dat de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon worden beschouwd als de meest armoedige in het Midden-Oosten, dat de Syrische vluchtelingencrisis deze situatie alleen nog maar erger maakte, dat door de toestroom aan Syrische vluchtelingen de druk op de kampen, waar de armoede en ontberingen reeds aanzienlijk waren, steeds groter wordt, dat de vluchtelingenkampen thans tot de meest dichtbevolkte plaatsen ter wereld behoren, dat Nahr al-Bared in 2007 bijna volledig werd vernield, dat er in Nahr al-Bared volgens UNRWA een chronische humanitaire crisis heerst en dat UNRWA bovendien eind juli 2013 besloot om, bij gebrek aan fondsen, het Emergency Program voor Nahr-al-Bared stop te zetten, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen”* van 29 januari 2014 en hij uitvoerig uit deze informatie citeert

om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Nahr el Bared verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen van donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el Bared, UNRWA niet hoeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Bovendien blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of beroep diende te doen op *Emergency Program*. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familie (financieel) in staat was om zelf hun woning opnieuw op te bouwen (administratief dossier, stuk 12, p. 4 en stuk 6, p. 9). Niettegenstaande verzoeker op algemene wijze opwerpt dat UNRWA er thans niet in slaagt om het Nahr el Bared vluchtelingenkamp volledig weder op te bouwen, gelet op een gebrek aan financiële middelen en donoren, kan verzoeker bijgevolg evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en in Nahr el Bared in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“(…) Zoals hoger reeds aangehaalde verklaarde u zelf dat de financiële situatie van u en uw familie tot de oorlog van 2007 goed was, mede doordat jullie een eigen fabriek hadden voor bouwmaterialen en de meesten van uw familie toen aan het werk waren (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 3). Ook in de periode volgend op de oorlog, waarbij jullie alles kwijtraakten, blijkt uit uw verklaringen dat uw persoonlijke situatie, en deze van uw familie, wel behoorlijk was. Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Nahr el Bared is jullie eigendom. Blijkt bovendien dat jullie - u, uw ouders, twee zussen en broer - deze woning met 7 kamers, i.c. een kamer voor u en uw broer, een kamer voor uw twee zussen, een kamer voor uw ouders, een kamer voor bezoekers, een living, een keuken en een badkamer, met niemand hoefden te delen (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 4). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw vader na de oorlog van 2007 zijn werk als schilder hervat heeft en u merkte ook op dat jullie af en toe hulp kregen van uw oom die als ingenieur in Abu Dhabi werkt. U stelde overigens ook zelf uitdrukkelijk dat uw vader nu in zijn onderhoud kan voorzien, zij het wel niet meer op dezelfde manier als vroeger (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 3 en 4 en gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 9). U stelde voorts ook dat u zelf ook altijd gewerkt heeft indien u de kans had. U werkte ondermeer van 2009 tot rond mei 2011 ook af en toe voor UNRWA waarbij u toen 15 euro per dag*

verdiende. Ook uw broer zou af en toe in het kamp als arbeider werken (zie gehoorverslag CGVS 3/4/2014 p. 6 en gehoorverslag CGVS 21/11/2014 p. 8 en 9). (...) Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat u op de DVZ zelf ook uitdrukkelijk verklaarde dat u in Libanon geen economische problemen kende (zie vragenlijst CGVS p. 4)."

De commissaris-generaal voegt hieraan toe: "Wat het medische aspect betreft, verwees u nog naar uw voet en het feit dat u nog steeds last zou hebben tengevolge de aanrijding in Libanon, doch zoals reeds werd aangehaald hierboven werd u wel geopereerd in Libanon na de aanrijding. U bent echter pas eind februari 2012, een jaar en acht maanden na de aanrijding, uit Libanon vertrokken. Dat u (mede) omwille van problemen van medische aard Libanon zou zijn ontvlucht, kan dan ook maar moeilijk worden weerhouden. Hoe dan ook, uit de documenten die u voorlegde blijkt dat u hier in België een dokter heeft geconsulteerd. Dit blijkt echter een gewone huisarts te zijn die op uw vraag een medisch verslagje heeft gemaakt waarin melding wordt gemaakt van hetgeen u aan de dokter vertelde over de medische ingreep die u kreeg in Libanon. Dit verslag is bovendien gedateerd op 20/4/2014, ruim twee weken nadat u een eerste keer gehoord werd op het CGVS. U legt tot op heden geen enkel ander medisch document voor waaruit blijkt dat u in België een medische behandeling krijgt, dan wel kreeg, minstens nog medische behandeling zou nodig hebben, als gevolg van de aanrijding waar u in Libanon in mei 2010 het slachtoffer van was. Dat u Libanon mede omwille van problemen van medische aard heeft verlaten dan wel er tot op heden omwille van dergelijke problemen niet zou kunnen terugkeren, heeft u geenszins aangetoond."

Waar verzoeker benadrukt dat hij meermaals heeft aangehaald dat de oorlog van 2007 in het kamp Nahr el Bared alles heeft veranderd en dat ze er hierdoor alles verloren hebben, wijst de Raad erop dat uit de gehoorverslagen genoegzaam blijkt dat er niet alleen gepeild werd naar verzoekers financiële en familiale situatie vóór de oorlog in 2007, maar ook daarna. Bovendien blijkt duidelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de impact die de oorlog van 2007 had gehad op de situatie van verzoeker en zijn familie, doch dat werd vastgesteld dat ook in de periode volgend op de oorlog, verzoekers persoonlijke situatie, en deze van zijn familie, behoorlijk was. Dat zijn vader momenteel minder werk heeft en dat hun levensstandaard thans lager ligt dan voor de oorlog doet geen afbreuk aan dit besluit.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijnende levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het algemeen en in Nahr el Bared in het bijzonder en met de argumentatie dat de oorlog van 2007 ook zeer zware gevolgen heeft gehad voor tewerkstelling in het kamp Nahr el Bared, dat ook het Syrische conflict een invloed heeft op de arbeidsmarkt in Libanon en dat uit het feit dat hij in het verleden heeft gewerkt, gezien de gewijzigde situatie, niet kan worden afgeleid dat dit momenteel opnieuw het geval zou zijn, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen, dat verzoekers familie eigenaar is van een huis en dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, zodat er kan worden aangenomen dat verzoeker onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Voorts benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoeker het risico loopt moeilijk werk te vinden in Libanon omdat Syrische vluchtelingen in zijn land van gewoonlijk verblijf bereid zijn aan een veel lager loon te werken en zij hierdoor de beschikbare arbeidsplaatsen voor laag- of ongeschoolde arbeidskrachten inpalmen, niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt betreft immers een problematiek die Libanon in het algemeen, en dus ook laag- of ongeschoolde Libanese burgers, treft.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Waar verzoeker nog meent de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier en de diverse rapporten waarnaar verzoeker verwijst). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven (getuige onder andere verzoekers verklaring dat hij buiten het kamp ging).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. In zoverre verzoeker met een citaat uit een arrest van de Franse Raad van State nog wil aanvoeren dat de UNRWA heden niet in staat is om Palestijnen te beschermen, wijst de Raad erop dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad treedt verwerende partij bij waar ze in de verweernota uiteenzet dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt

verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie bevat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA -Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van

Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevestigd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "ngo Najdeh" werd op zijn beurt bevestigd omdat deze ngo instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 12 september 2014 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het CGVS "heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen.", noch dat "de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn." De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen op pagina 30 tem 33 van zijn verzoekschrift.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de als bijlage aan de verweernota toegevoegde arresten (RvS 16 augustus 2001, nr. 98.282; RvS 27 november 2001, nr. 101212 en RvS 10 oktober 2001, nr. 90161) blijkt overigens duidelijk dat de Raad van State vooral terughoudend is aangaande het gebruik van informatie die telefonisch of per e-mail verstrekt wordt met de bedoeling een verklaring van de asielzoeker te weerleggen en waarbij slechts één enkele bron gecontacteerd wordt. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 12 september 2014, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het

Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn of niet actueel zou zijn voor Palestijnen die vanuit België naar Libanon willen terugkeren. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada en waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada, en hij vervolgens stelt dat mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt, beperkt verzoeker zich tot het uiten van hypothesen en vermoedens die niet van aard zijn om de informatie verstrekt door de Libanese ambassade te Brussel te ontkrachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november

2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De attesten van Fatah, de medische attesten en de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift werden hoger reeds besproken. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de

vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS